

Началото на края

Август

Пол Купър чакаше пред един театър на Ла Бреа Авеню. Стоеше под жаркото обедно слънце с револвер в джоба и натъпкана с лоши идеи глава. Свали тъмните си очила, избърса потта от челото си и отново премисли плана.

Щеше да изчака присъстващите в залата да си тръгнат. Успя да си намери място до загражденията на тротоара пред театъра. Опечалените трябваше да минат покрай него, за да излязат на улицата, където ги чакаха лимузините. Оттук имаше чудесна видимост. Сигурен беше, че мишената му е наблизко. Най-вероятно в театъра. Не толкова вероятно сред тълпата отвън, но въпреки това Пол огледа всяко лице. Не биваше да пропусне тази възможност. Забележеше ли го, щеше да извади от джоба си трийсет и осем калибровия револвер и да стреля право във физиономията му.

Пред театъра се бе събрала тълпа. Двеста-триста души, скупчени от двете страни на загражденията, бяха дошли да отдадат последна почит на своя мъртъв идол. Днес нямаше да има представление. Театърът беше ангажиран за възпоменателната церемония в памет на Джей О. Лъбо. Тя беше започнала късно и напредваше по-бавно, отколкото предвиждаше програмата. Както обикновено, речите се бяха проточили твърде дълго. Но какво можеха да направят организаторите? Да свалят Стивън Кинг или Джон Гришам от сцената? И докато писателите четяха откъси от произведенията на Лъбо в климатизирания театър, отвън феновете стискаха книги, държаха прощални надписи и се подкрепяха взаимно в своята колективна скръб, дошла незаслужено рано.

Пол почувства, че му прилошава. Дължеше се или на масовата истерия на ридаещите за починалия писател жени, или на горещината. Или и на двете. А може би на алкохола. Беше обърнал няколко чисти водки, за да престанат да му треперят ръцете.

Не му харесваше да убива. Още не. Ръцете му бяха изцапани с кръв, с много кръв, но сега беше различно. Специално.

Всеки път, когато чуеше да споменават Лъобо, ножът, забит в корема му, се завърташе още малко. Авторът беше познато име, но със сигурност не беше познато лице. Точно обратното. Никой от присъстващите никога не го беше виждал. Дори да имаха всяко издание на романите му, дори да притежаваха рядък екземпляр на прочутия му първи роман с автограф или да си въобразяваха, че го познават, защото са чели внимателно произведенията му, всъщност никой не беше виждал своя герой. Нито на снимка, нито на живо. Нямахте и да го видят. Мъртвите писатели не раздават автографи.

Четири души на света знаеха истинската самоличност на Джей О. Лъобо. И един от тях щеше да получи куршум от трийсет и осем калибровия револвер „Смит и Уесън“ в джоба на Пол Купър.

Стъклените врати на театъра се отвориха и в неумолимата жега на Лос Анджелис се изля поток от хора. Подобавашо облечени. Мъжете, в светли ленени дрехи, си проправяха път към своите коли. Повечето бяха предпочели бял или кремав костюм и черна вратовръзка в знак на уважение. Траурният тъмен костюм би бил убийствен в тази жега. Жените изглеждаха по-официални, пожертвали бяха удобството в името на етикета. Черните копринени рокли прилепваха към краката им, докато нагласяха шапките си и слагаха тъмни очила.

По бузите на Пол се стичаше пот и мокреше брадата му. Той вдигна долната част на тениската си с две ръце и избърса лице, оголвайки за кратко белия си корем. Когато я пусна, тя залепна за кожата му. Револверът тежеше в джоба му. Тежеше и в мислите му. Отново огледа тълпата, стъпи върху основата на парапета и проточи шия над главите на хората наоколо. Никаква следа от набеязаната мишена. Започна да се съмнява в плана си. Ами ако той изобщо не се появеше?

И после изведнъж времето за мислене свърши.

Ето го. На червения килим. На метър и половина от него.

Пол много пъти си беше представял този миг. Дали той щеше да погледне ужасено дулото? Щеше ли да извика? Охраната щеше ли да има време да реагира?

Четирима въоръжени мъже пазеха мишената му. Движеха се вкупом, бавно и целеустремено. Човекът в средата крачеше с наведена глава, но охранителите му наблюдаваха зорко хората, струпани от двете страни на загражденията.

Отекнеше ли изстрелът, щяха да го подгонят. Пол прекрасно съзнаваше, че се кани да убие човек посред бял ден пред поне триста свидетели. Знаеше също, че ще му се размине. Със сигурност. Не е трудно да ти се размине убийство. В края на краищата той носеше отговорност най-малко за два трупа. Ако не и за повече.

Но нямаше да е лесно да натисне спусъка. Вкопчил се беше в преградата с една ръка, а с другата стискаше револвера в джоба си. Убеждаваше се, че може да го направи. Вълна премина през вътрешностите му и в гърлото му се надигна топла киселина. Пол преглътна и издуха потта от устните си. Сърцето му забарабани още по-силно в ушите.

Замисли се за всичките си страдания. Яростта щеше да му помогне да издържи следващите десет секунди. Нуждаеше се от нея. Трябваше да нагнети гнева си и да го превърне в неудържим мотор, който да го тласне към действие. През последните няколко месеца мислеше само за отмъщение. За предателствата, лъжите и болката.

Направи го, заповяда си. Направи го сега!

Започна да измъква револвера, но спря. Усети нечия длан на рамото си.

Човекът се приведе напред и Пол почувства топлия му дъх на бузата си, когато той заговори.

Въпреки навалищата и бушуващата във вените му кръв думите, изречени зад гърба му, прозвучаха като мощни фанфари. Оглушително. Едно просто твърдение, изстреляно направо. Пол усети как то откъсва парче плът от гърба му.

– Знам кой си – каза гласът в ухото му. – Ти си Джей О. Лъобо.

„Ню Йоркър“, май 2013 г.

Кой е Джей О. Лъбо?

Брайън Евърет

Всички обичат загадките. Продажбите на криминалните романи и трилърите надхвърлят продажбите на другите художествени жанрове. Авторът, който несъмнено жъне най-голям успех напоследък, е Джей О. Лъбо. От неговите книги (известно е, че е мъж) вече са продадени над 75 милиона екземпляра. Днес на всеки пет секунди и половина някой някъде по света купува книга на Джей О. Лъбо. Името му е прочуто в повечето страни. Твърде вероятно е в дома ви да има поне един негов роман. Читателите нямат насита на книгите му. Задъханото и интригуващо повествование и интересните образи обаче не са основната причина за популярността на автора. Читателите, търговците на книги и издателите са убедени, че невероятният му успех се дължи преди всичко на изненадващия обрат в края на романите му.

Финалът те връхлита неочаквано. И когато затвориш книгата и започнеш да премисляш многобройните завой на сюжета, първият ти порив е да накараш някой приятел също да прочете книгата, за да си поговорите за нея! Аз лично го правя с всяка негова книга. И издателите го знаят. Не организират рекламни обиколки, нито участия на автора в сутрешните предавания по Си Би Ес, не предвиждат раздаване на автографи, нито интервюта по радиото. Всъщност се случва пълната противоположност на рекламата. Джей О. Лъбо е псевдоним. Така е избрал да се подписва авторът. Но кой е той? Нямаме представа. Никой не знае истинското му име. Знаем само, че е мъж. Единствено това е известно и на издателите му или поне това са склонни да разкрият.

Тази статия няма да споменава десетките материали относно самоличността на писателя. Защото те не са нищо повече от спекулации. Вместо това ми се иска да попитам: защо?

Според моята теория – защото си давам сметка, че е само теория – има по-злокобна причина за анонимността на Джей О. Лъбо.

В сърцевината на всеки хубав криминален роман се крие престъпление.

И все пак не бих могъл с лека ръка да обвиня непознат човек в злодеяния. Разбира се, има и по-комерсиална причина за успеха на романите на Джей О. Лъбо – загадъчността около самия автор. Предположенията около неговата самоличност примамават публиката му не по-малко от обратите на шеметното му повествование. Излезе ли роман на Лъбо, очаквайте най-малко десет статии в печатните медии, телевизионни предавания и неистов трафик по социалните медии относно самоличността на автора. Ако всичко това секне и видим човека зад маската, има вероятност, може би доста голяма, продажбите на книгите му да пострадат.

Засега Джей О. Лъбо, най-известният неизвестен човек на света, ще остане фантом.